

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2005-305-0236
Dok.: VDK40150

GRUNDNOTAT

vedrørende forslag til Rådets rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde (KOM (2005) 475)

Resumé

Forslaget har til formål at sikre beskyttelsen af personoplysninger, der behandles inden for rammerne af det politimæssige og strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne (afsnit VI i Traktaten om den Europæiske Union). Forslaget skal sikre, at grundlæggende rettigheder, navnlig retten til privatlivets fred og beskyttelsen af personoplysninger, finder anvendelse i hele EU, navnlig med henblik på gennemførelse af tilgængelighedsprincippet, og at udvekslingen af relevante oplysninger mellem medlemsstaterne ikke hindres af, at databeskyttelsesniveauerne i medlemsstaterne er forskellige. Forslaget skal ses i sammenhæng med Kommissionens forslag til Rådets rammeafgørelse om udveksling af oplysninger efter tilgængelighedsprincippet (KOM (2005) 490). Forslaget vurderes ikke at være i strid med nærhedsprincippet. Forslaget vurderes at ville have lovgivningsmæssige konsekvenser, mens det umiddelbart vurderes ikke at ville have statsfinansielle konsekvenser af betydning. Der foreligger ikke offentlige tilkendegivelser om andre medlemsstaters holdninger til forslaget. Fra dansk side er man overordnet set positiv over for udviklingen af et EU-instrument, der fastlægger (mindste-)regler om beskyttelse af persondata i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde.

1. Baggrund

Kommissionen har fremlagt et forslag til Rådets rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde (KOM (2005) 475)

Som begrundelse for forslaget har Kommissionen overordnet henvist til følgende:

”Den 4. november 2004 vedtog Det Europæiske Råd Haag-programmet til styrkelse af frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU. I dette program opfordres Kommissionen til inden udgangen af 2005 at fremsætte forslag til gennemførelse tilgængelighedsprincippet for derved at forbedre udvekslingen af oplysninger på tværs af grænserne mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder. I Haag-programmet understreges det, at forslagene fuldt og helt skal opfylde de væsentligste krav på databeskyttelsesområdet.

I juni 2005 vedtog Rådet og Kommissionen en handlingsplan for gennemførelsen af Haag-programmet..... I henhold til handlingsplanen skal Kommissionen i 2005 fremsætte 1) ”forslag om fastlæggelse af et tilgængelighedsprincip for retshåndhævelsesrelevant information” og 2) ”forslag om passende garantier og effektive retsmidler i forbindelse med overførsel af personoplysninger med henblik på politimæssigt og retsligt samarbejde i straffesager....”

Denne rammeafgørelse skal sikre beskyttelsen af personoplysninger, der behandles inden for rammerne af det politimæssige og strafferetlige samarbejde mellem EU-medlemsstaterne (afsnit VI i TEU). Den tager sigte på at forbedre dette samarbejde, navnlig for så vidt angår forebyggelse og bekæmpelse af terrorisme og under streng overholdelse af de væsentligste krav på databeskyttelsesområdet. Den skal sikre, at de grundlæggende rettigheder – navnlig retten til privatlivets fred og beskyttelsen af personoplysninger – vil blive beskyttet i hele EU, navnlig med henblik på at gennemføre tilgængelighedsprincippet. Den skal desuden sikre, at udvekslingen af relevante oplysninger mellem medlemsstaterne ikke hindres af, at databeskyttelsesniveauerne i medlemsstaterne er forskellige.”

Forslaget til rammeafgørelse om databeskyttelse skal ses i sammenhæng med Kommissionens forslag til Rådets rammeafgørelse om udveksling af oplysninger efter tilgængelighedsprincippet (KOM (2005) 490), jf. i den forbindelse det grundnotat, som blev oversendt til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg den 26. januar 2006.

2. Indhold

Forslaget til rammeafgørelse om databeskyttelse er fremsat under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union (TEU), særlig artikel 30 om fælles handling vedrørende politisamarbejde, artikel 31 om fælles handling vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager samt artikel 34, stk. 2, litra b, hvoraf det fremgår, at Rådet med henblik på at bidrage til opfyldelse af Unionens målsætninger på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen kan vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Forslaget indeholder generelle regler for lovligheden af behandlingen af personoplysninger, bestemmelser vedrørende specifikke former for databehandling (videregivelse og at stille person-

oplysninger til rådighed for andre medlemsstaters kompetente myndigheder, yderligere behandling, navnlig videregivelse af oplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af andre medlemsstaters kompetente myndigheder), den registreredes rettigheder, fortrolighed og sikkerhed i forbindelse med databehandlingen, klageadgang, erstatningsansvar og sanktioner, tilsynsmyndigheder og en arbejdsgruppe vedrørende beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger med henblik på forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af strafbare handlinger.

Forslaget indeholder følgende bestemmelser:

Formål, definitioner og anvendelsesområde

Artikel 1 fastslår, at rammeafgørelsens formål er at fastsætte fælles standarder, der skal sikre beskyttelsen af fysiske personer for så vidt angår behandlingen af personoplysninger i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde, jf. afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

Bestemmelsen fastslår videre, at medlemsstaterne skal sikre, at videregivelsen af personoplysninger til de kompetente myndigheder i andre medlemsstater hverken begrænses eller forbydes af årsager, der vedrører beskyttelsen af personoplysninger, som fastsat i denne rammeafgørelse.

I artikel 2 er begreberne ”personoplysninger”, ”behandling af personoplysninger”, ”register med personoplysninger”, ”den registeransvarlige”, ”registerfører”, ”tredjemand”, ”modtager”, ”den registreredes samtykke”, ”internationale organer eller organisationer” og ”kompetente myndigheder” defineret.

Der er tale om definitioner, som svarer til de definitioner, der fremgår af persondataloven (og det bagvedliggende persondatadirektiv).

Definitionerne af begreberne "internationale organer eller organisationer" og "kompetente myndigheder" er dog udtryk for en nyskabelse. Ved "internationale organer eller organisationer" forstås organer eller organisationer, der er oprettet ved internationale aftaler.

"Kompetente myndigheder" defineres som politi, toldvæsen, retlige og andre kompetente myndigheder i medlemsstaterne i den betydning, der er anvendt i artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union.

I artikel 3 beskrives rammeafgørelsens anvendelsesområde.

Rammeafgørelsen finder anvendelse på hel eller delvis automatisk behandling af personoplysninger og anden behandling, der ikke er automatisk, som udgør eller skal udgøre en del af en kompetent myndigheds register med henblik på at forebygge, undersøge, afsløre og retsforfølge straffelovsovertrædelser.

Rammeafgørelsen gælder ikke for en sådan behandling af personoplysninger i Den Europæiske Politienhed (Europol), Den Europæiske Enhed for Retligt Samarbejde (Eurojust) og toldinformationssystemet, der er etableret i henhold til den konvention, der har hjemmel i artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om brug af informationsteknologi på toldområdet og alle ændringer heraf.

Almindelige betingelser for lovlig behandling af personoplysninger

I artikel 4 er der fastsat en række grundlæggende principper vedrørende oplysningernes pålidelighed. Disse principper svarer til, hvad der følger af persondataloven (og det bagvedliggende persondatadirektiv).

Af artikel 4 følger endvidere, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at der klart skal kunne sondres mellem personoplysninger vedrørende

- en person, der mistænkes for at have begået eller deltaget i en straffelovsovertrædelse
- en person, der er dømt for en straffelovsovertrædelse
- en person, om hvem der er alvorlig grund til at tro, at han eller hun vil begå en straffelovsovertrædelse
- en person, der kan blive indkaldt for at vidne i forbindelse med undersøgelser vedrørende straffelovsovertrædelser eller med en efterfølgende straffesag
- en person, der er offer for en straffelovsovertrædelse, eller om hvem visse kendsgerninger giver anledning til at tro, at han eller hun kan blive offer for en straffelovsovertrædelse
- en person, der kan tilvejebringe oplysninger om straffelovsovertrædelser
- en kontaktperson eller associeret til en af ovennævnte personer
- en person, der ikke falder inden for nogen af ovennævnte kategorier.

Medlemsstaterne skal endvidere fastsætte bestemmelser om, at det kun er nødvendigt at behandle personoplysninger, hvis der på grundlag af etablerede kendsgerninger er grund til at tro, at de pågældende personoplysninger vil muliggøre, lette eller fremme forebyggelsen, efterforskningen, afsløringen eller retsforfølgningen af en straffelovsovertrædelse, og der ikke findes andre midler, der i mindre grad påvirker den registrerede, samt behandlingen af oplysningerne ikke er urimeligt vidtgående i forhold til den pågældende overtrædelse.

I artikel 5 foreskrives det, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at de kompetente myndigheder kun må behandle personoplysninger, hvis det er lovbestemt, og det i loven er fastsat, at behandlingen er nødvendig for, at de pågældende myndigheder retmæssigt kan udføre deres opgave, med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre og retsforfølge straffelovsovertrædelser.

Efter artikel 6 skal medlemsstaterne forbyde behandling af personoplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssigt tilhørsforhold og oplysninger om helbredsforhold og seksuelle forhold.

Dette gælder dog ikke, hvis behandlingen er lovbestemt og absolut nødvendig for, at den berørte myndighed retmæssigt kan udføre sin opgave og forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge straffelovsovertrædelser, eller hvis den registrerede implicit har givet sin samtykke til behandlingen, og medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om passende særlige sikkerhedsgarantier, f.eks. at kun personale, der er ansvarlig for den retmæssige udførelse af en opgave, der begrundes behandlingen, har adgang til oplysningerne.

Efter artikel 7 skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger ikke kan lagres længere end, hvad der er nødvendigt i forhold til det formål, hvortil de blev indsamlet, medmindre der er fastsat bestemmelser om andet i national ret.

Personoplysninger om de personer, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, sidste led (dvs. personer, der ikke falder inden for nogen af de øvrige kategorier der er nævnt) lagres ikke længere, end hvad der er absolut nødvendigt til det formål, hvortil de blev indsamlet.

Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om hensigtsmæssige proceduremæssige og tekniske foranstaltninger for at sikre, at tidsfristerne for lagring af personoplysninger overholdes. Det kontrolleres regelmæssigt, at disse tidsfrister overholdes.

Videregivelse og at stille personoplysninger til rådighed for andre medlemsstaters kompetente myndigheder

Efter artikel 8 skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger kun kan videregives til eller stilles til rådighed for andre medlemsstaters kompetente myndigheder, hvis det er nødvendigt for, at de myndigheder, der sender eller modtager oplysningerne, retmæssigt kan udføre deres opgave, og for at forebygge, efterforske, afsløre og retsforfølge straffelovsovertrædelser.

Efter artikel 9 skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at kvaliteten af personoplysningerne kontrolleres senest, før de videregives eller stilles til rådighed. I forbindelse med al videregivelse af oplysninger skal retsafgørelser og afgørelser om ikke at retsforfølge så vidt muligt anføres, og oplysninger baseret på meninger eller personlige vurderinger kontrolleres ved kilden, inden de videregives, og oplysningernes grad af rigtighed eller pålidelighed anføres.

Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at kvaliteten af personoplysninger, der stilles til rådighed ved direkte elektronisk adgang for andre medlemsstats kompetente myndigheder, regelmæssigt kontrolleres for at sikre, at der gives adgang til rigtige og ajourførte oplysninger.

Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger, som ikke længere er rigtige eller ajourførte, ikke videregives eller stilles til rådighed.

Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at den kompetente myndighed, der videregav eller stillede personoplysninger til rådighed for en anden medlemsstats kompetente myndighed, straks informerer sidstnævnte, hvis den på eget initiativ eller efter anmodning fra den registrerede konstaterer, at de pågældende oplysninger ikke burde være videregivet eller stillet til rådighed, eller at der er videregivet eller stillet urigtige eller forældede oplysninger til rådighed.

Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at den kompetente myndighed, der informeres i overensstemmelse med det netop anførte, sletter eller berigtiger de pågældende oplysninger. Endvidere skal samme myndighed berigtige oplysningerne, hvis den opdager, at de er urigtige. Hvis denne myndighed har rimelig grund til at tro, at de modtagne personoplysninger er urigtige eller skal slettes, informerer den straks den kompetente myndighed, der videregav eller stillede de pågældende oplysninger til rådighed.

Medmindre andet gælder ifølge national strafferetspleje skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger på anmodning af den registrerede markeres, hvis den registrerede nægter, at de er rigtige, og hvis det ikke kan afgøres, om de er rigtige eller ej. En sådan markering slettes kun med den registreredes samtykke eller på grundlag af en afgørelse truffet af den kompetente ret eller den kompetente tilsynsmyndighed.

Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger, der modtages fra en anden medlemsstats myndighed, slettes:

- hvis oplysningerne ikke burde have været videregivet, stillet til rådighed eller modtaget
- efter en tidsfrist, der er fastsat i den anden medlemsstats lov, hvis den myndighed, der videregav eller stillede de pågældende oplysninger til rådighed har informeret den myndighed, der modtog dem, om tidsfristen, da de pågældende oplysninger blev videregivet eller stillet til rådighed, medmindre der er behov for personoplysningerne til en retssag

– hvis oplysningerne ikke eller ikke længere er nødvendige til de formål, hvortil de blev videregivet eller stillet til rådighed.

Hvis personoplysningerne blev videregivet uden anmodning kontrollerer den myndighed, der modtog dem, straks, om de er nødvendige til det formål, hvortil de blev videregivet.

Personoplysninger slettes ikke, men blokeres i overensstemmelse med national ret, hvis der er rimelig grund til at tro, at en sletning kunne påvirke den registreredes interesser, der skal beskyttes. Blokerede oplysninger anvendes eller videregives kun til de formål, der gjorde, at de ikke blev slettet.

Efter artikel 10 skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at al elektronisk videregivelse og modtagelse af personoplysninger, navnlig ved direkte elektronisk adgang, registreres, således at det efterfølgende er muligt at kontrollere, hvorfor de blev videregivet, hvilke oplysninger der blev videregivet, tidspunktet for videregivelsen, de involverede myndigheder og for så vidt angår den myndighed, der modtager oplysningerne, hvem der har modtaget oplysningerne, og hvem der har anmodet om at få dem.

Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at al elektronisk videregivelse og modtagelse af personoplysninger dokumenteres, således at det efterfølgende er muligt at kontrollere, hvorfor de blev videregivet, hvilke oplysninger der blev videregivet, tidspunktet for videregivelsen, de involverede myndigheder og for så vidt angår den myndighed, der modtager oplysningerne, hvem der har modtaget oplysningerne, og hvem der har anmodet om at få dem.

Den myndighed, der har registreret eller dokumenteret oplysningerne, skal straks meddele dette til den kompetente tilsynsmyndighed på dennes anmodning. Oplysningerne anvendes kun med henblik på kontrol af databeskyttelsen og til at sikre en ordentlig databehandling samt dataenes integritet og sikkerheden omkring dem.

Yderligere behandling, navnlig yderligere videregivelse og overførsel af oplysninger, der er modtaget fra eller stillet til rådighed af andre medlemsstaters kompetente myndigheder

Efter artikel 11 skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af en anden medlemsstats kompetente myndighed i overensstemmelse med denne rammeafgørelse, særlig artikel 4, 5 og 6, kun behandles yderligere til enten det særlige formål, hvortil de blev videregivet eller stillet til rådighed, eller hvis de er nødvendige med henblik på forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser eller med henblik på forebyggelse af trusler mod den offentlige sikkerhed eller mod en per-

son, undtagen hvis sådanne hensyn tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder.

I sidstnævnte tilfælde behandles de pågældende personoplysninger kun yderligere efter forudgående samtykke fra den myndighed, der har videregivet eller stillet dem til rådighed. Det gælder dog ikke, hvis det i særlovgivning som omhandlet i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union eksplicit fastsættes, at personoplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af en anden medlemsstats kompetente myndighed kun behandles yderligere til de formål, hvortil de blev videregivet eller stillet til rådighed.

Efter artikel 12 skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kun videregives til eller stilles til rådighed for en medlemsstats øvrige kompetente myndigheder, hvis det er tydeligt fastsat i loven, at der er pligt til eller det er tilladt at videregive eller stille oplysningerne til rådighed, hvis det er nødvendigt at videregive eller stille oplysningerne til rådighed for, at den myndighed, der har modtaget de pågældende oplysninger, eller den myndighed, til hvem de skal videregives, retmæssigt kan udføre sin opgave, hvis det er nødvendigt at videregive eller stille oplysningerne til rådighed til de særlige formål, hvortil de blev videregivet eller stillet til rådighed, eller med henblik på forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser eller for at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed eller en person, undtagen hvis sådanne hensyn må tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder, og hvis den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har videregivet eller stillet de pågældende oplysninger til rådighed for den kompetente myndighed, der har til hensigt selv at videregive dem eller stille dem til rådighed, har givet sit forudgående samtykke hertil.

Er der spørgsmål om videregivelse mv. af oplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af en anden medlemsstats kompetente myndigheder til andre myndigheder end de kompetente myndigheder, følger det af artikel 13, at dette alene kan ske i særlige tilfælde og hvis det er tydeligt fastsat i loven, at der er pligt til eller det er tilladt at videregive oplysningerne, og videregivelsen af de pågældende oplysninger er enten nødvendig af hensyn til de særlige formål, hvortil de blev videregivet eller stillet til rådighed, eller med henblik på forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser eller for at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed eller mod en person, undtagen hvis sådanne hensyn må tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder eller nødvendig, fordi de pågældende oplysninger er uundværlige for den myndighed, til hvem oplysningerne skal videregives, for at den kan udføre sin retmæssige opgave, og forudsat at formålet med den myndigheds indsamling eller behandling ikke er uforeneligt med den oprindelige behandling og ikke strider mod de retlige forpligtelser, der påhviler den myndighed, der har til hensigt at vide-

regive oplysningerne eller uden tvivl i den registreredes interesse, og enten den registrerede har givet sit samtykke hertil, eller omstændighederne er sådan, at det uden tvivl kan formodes, at det forholder sig sådan.

Videregivelse eller at stille oplysninger til rådighed kan dog også ske, hvis den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har videregivet eller stillet de pågældende oplysninger til rådighed for den kompetente myndighed, der har til hensigt selv at videregive dem, har givet sit forudgående samtykke hertil.

For så vidt angår videregivelse af oplysninger til private, følger det af artikel 14, at medmindre andet gælder ifølge nationale strafferetsplejeregler skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af en anden medlemsstats kompetente myndighed kun kan videregives til private parter i en medlemsstat i særlige tilfælde, og hvis det er tydeligt fastsat i loven, at der er pligt til eller det er tilladt at videregive oplysningerne, og hvis videregivelsen er nødvendig til de formål, hvortil de blev videregivet eller stillet til rådighed, eller med henblik på forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af straf-felovsovertrædelser eller for at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed eller mod en person, undtagen hvis sådanne hensyn må tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder, og hvis den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har videregivet eller stillet de pågældende oplysninger til rådighed for den kompetente myndighed, der har til hensigt selv at videregive dem, har givet sit forudgående samtykke til, at de videregives til private parter.

I artikel 15 er der fastsat bestemmelser om overførsel til kompetente myndigheder i tredjelande eller til internationale organer. Af bestemmelsen følger, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at personoplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af en anden medlemsstats kompetente myndigheder ikke videregives til kompetente myndigheder i tredjelande eller til internationale organer, undtagen hvis denne videregivelse er i overensstemmelse med rammeaf-gørelsen og herunder navnlig hvis det er tydeligt fastsat i loven, at der er pligt til eller det er tilladt at overføre oplysningerne, hvis overførslen er nødvendig til de formål, hvortil de blev videregivet eller stillet til rådighed, eller med henblik på forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser, eller for at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed eller mod en person, undtagen hvis sådanne hensyn må tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder, hvis den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, som har videregivet eller stillet de pågældende oplysninger til rådighed for den kompetente myndighed, der har til hensigt selv at videregive dem, eksplicit har givet sit forudgående samtykke hertil, samt at der sikres en passende grad af databeskyttelse i tredjelandet eller det internationale organ, til hvem de pågældende oplysninger overføres.

Medlemsstaterne sikrer, at det i lyset af alle omstændigheder omkring hver overførsel eller kategori af overførsler vurderes, om tredjelandet eller det internationale organ sikrer en passende grad af beskyttelse af oplysningerne. Vurderingen baseres navnlig på en undersøgelse af følgende elementer: oplysningernes art, behandlingens formål og varighed, oprindelseslandet og det endelige bestemmelsesland, de retsregler - almindelige regler eller sektorregler - der er i kraft i det pågældende tredjeland eller organ, samt de regler for god forvaltningsskik og de sikkerhedsforanstaltninger, der gælder der, samt at modtageren af de overførte oplysninger opstiller tilstrækkelige sikkerhedsgarantier.

Medlemsstaterne og Kommissionen underretter gensidigt hinanden, hvis de mener, at et tredjeland eller et internationalt organ ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.

Når det efter komitologiproceduren i artikel 16 fastslås, at et tredjeland eller et internationalt organ ikke sikrer et passende beskyttelsesniveau i den betydning, der anvendes i stk. 2, træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige for at forhindre al overførsel af personoplysninger til det pågældende tredjeland eller internationale organ.

I overensstemmelse med komitologiproceduren i artikel 16 kan det fastslås, at et tredjeland eller et internationalt organ sikrer et passende beskyttelsesniveau i den betydning, der anvendes i stk. 2, som følge af dets nationale love eller internationale forpligtelser for at beskytte privatlivets fred og den enkeltes grundlæggende friheder og rettigheder.

Personoplysninger, der modtages fra den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, kan undtagelsesvis videregives til de kompetente myndigheder i tredjelande eller til internationale organer, som ikke sikrer et passende beskyttelsesniveau, hvis det er absolut nødvendigt for at beskytte en medlemsstats væsentlige interesser eller forebygge en umiddelbart forestående alvorlig fare, der truer den offentlige sikkerhed eller en eller flere specifikke personer.

I artikel 16 fastsættes der nærmere regler for indførelsen af komitologiproceduren.

Af artikel 17 følger det, at artikel 12 (om overførsel til andre kompetente myndigheder), artikel 13 (om videregivelse til andre myndigheder end de kompetente myndigheder), artikel 14 (om videregivelse af oplysninger til private) og artikel 15 (om overførsel til kompetente myndigheder i tredjelande eller til internationale organer) ikke finder anvendelse, hvis det i særlovgivning som omhandlet i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union eksplicit fastsættes, at personoplysninger modtaget fra eller stillet til rådighed af en anden medlemsstats kompetente myndighed ikke må videregives eller kun videregives på mere specifikke betingelser.

Artikel 18 foreskriver, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at den kompetente myndighed, hvorfra personoplysningerne blev modtaget, eller af hvem de blev stillet til rådighed, på anmodning informeres om den videre behandling af oplysningerne og de opnåede resultater.

Den registreredes rettigheder

I artikel 19 og 20 er der fastsat udførlige bestemmelser om underretning af den registrerede person.

Efter bestemmelsen i artikel 19 skal medlemsstaterne sikre, at den registeransvarlige eller dennes repræsentant - medmindre den pågældende allerede er bekendt hermed - skal give den person, hos og om hvem der med den pågældendes viden indsamles oplysninger, følgende informationer: Den registeransvarliges og eventuelt dennes repræsentants identitet, formålene med den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt og alle yderligere informationer som f. eks. retsgrundlaget for databehandlingen, modtagerne eller kategorierne af modtagere af oplysninger, om det er obligatorisk eller frivilligt at besvare spørgsmålene eller indgå i andre former for samarbejde samt mulige følger af ikke at svare eller samarbejde samt retten til indsigt i og til berigtigelse af personoplysninger vedrørende den registrerede selv, for så vidt som denne information er nødvendig under hensyn til de særlige forhold, hvorunder oplysningerne indsamles, for at garantere en fair behandling over for den registrerede.

Oplysninger må kun nægtes udleveret eller kun udleveret i begrænset omfang, hvis det er nødvendigt for at sætte den registeransvarlige i stand til at udføre sine lovbestemte opgaver på tilfredsstillende vis, for at undgå at skade igangværende efterforskninger, undersøgelser eller retssager eller forhindre de kompetente myndigheder i at udføre deres retmæssige opgaver, for at beskytte den offentlige sikkerhed og den offentlige orden i en medlemsstat eller for at beskytte tredjemands rettigheder og friheder.

Det gælder dog ikke, hvis sådanne hensyn tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder.

Hvis oplysninger nægtes udleveret eller kun i begrænset omfang udleveres, informerer den registeransvarlige den registrerede om, at sidstnævnte kan klage til den kompetente tilsynsmyndighed, uden at det påvirker klageadgangen til retten eller en eventuel national strafferetssag.

Årsagerne til afslaget eller begrænsningen skal ikke videreformidles, hvis dette skader formålet hermed. I så tilfælde informerer den registeransvarlige den registrerede om, at han kan klage til den kompetente tilsynsmyndighed, uden at det påvirker klageadgangen til retten eller en eventuel national strafferetssag. Hvis den registrerede klager til tilsynsmyndigheden, behandler denne

klagen. Under behandlingen af klagen informerer tilsynsmyndigheden kun den registrerede om, hvorvidt oplysningerne er blevet korrekt behandlet, og hvis det ikke er tilfældet, om de nødvendige berigtigelser er blevet foretaget.

Af artikel 20 følger, at når oplysningerne ikke er indhentet hos den registrerede eller er blevet indhentet uden dennes viden eller kendskab til, at der blev indsamlet oplysninger om ham, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om, at den registeransvarlige eller dennes repræsentant allerede ved registreringen af oplysningerne, eller hvis oplysningerne videregives til tredjemand, inden for et rimeligt tidsrum, efter at de første gang blev videregivet, skal give den registrerede en række oplysninger vederlagsfrit, medmindre den pågældende allerede er bekendt hermed, eller det viser sig at være umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at give denne information. Det drejer sig om oplysninger om, den registeransvarliges og eventuelt dennes repræsentants identitet, formålene med databehandlingen og alle yderligere informationer som f.eks. retsgrundlaget for databehandlingen, hvilken type personoplysninger der er tale om, modtagerne eller kategorierne af modtagere af personoplysningerne, retten til indsigt i og til berigtigelse af personoplysninger vedrørende den registrerede selv, for så vidt som disse yderligere oplysninger er nødvendige under hensyn til de særlige forhold, hvorunder oplysningerne behandles, for at garantere en fair behandling over for den registrerede.

Informationer gives ikke, hvis dette er nødvendigt for at sætte den registeransvarlige i stand til at udføre sine lovbestemte opgaver på tilfredsstillende vis, for at undgå at skade igangværende efterforskninger, undersøgelser eller retssager eller forhindre de kompetente myndigheder i at udføre deres retmæssige opgaver, for at beskytte den offentlige sikkerhed og den offentlige orden i en medlemsstat eller for at beskytte tredjemands rettigheder og friheder undtagen hvis sådanne hensyn tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder.

I artikel 21 er der fastsat bestemmelser om den registrerede persons ret til adgang til samt berigtigelse, sletning eller blokering af oplysninger.

Efter bestemmelsen skal medlemsstaterne sikre enhver registreret ret til hos den registeransvarlige frit og uhindret, med rimelige mellemrum og uden større ventetid eller større udgifter at få oplyst, om der behandles personoplysninger om den pågældende selv, samt mindst formålene med behandlingen, hvilken type oplysninger det drejer sig om, retsgrundlaget for databehandlingen og modtagerne eller kategorierne af modtagere af oplysningerne, at få meddelt letforståelig information om, hvilke oplysninger der er omfattet af behandlingerne, samt enhver tilgængelig information om, hvorfra disse oplysninger stammer.

Den registrerede skal også have adgang til efter omstændighederne at få oplysninger, som ikke er blevet behandlet i overensstemmelse med rammeafgårelsen, berigtiget, slettet eller blokeret, navnlig hvis de er ufuldstændige eller urigtige samt at få udvirket, at tredjemand, til hvem sådanne oplysninger er blevet videregivet, underrettes om enhver berigtigelse, sletning eller blokering, der er foretaget, medmindre underretning viser sig umulig eller er uforholdsmæssig vanskelig.

Enhver foranstaltning, den registrerede (ellers) har ret til i henhold til bestemmelsen, kan nægtes, hvis dette er nødvendigt for at sætte den registeransvarlige i stand til at udføre sine lovbestemte opgaver på tilfredsstillende vis, for at undgå at skade igangværende efterforskninger, undersøgelser eller retssager eller forhindre de kompetente myndigheder i at udføre deres retmæssige opgaver, for at beskytte den offentlige sikkerhed og den offentlige orden i en medlemsstat, eller for at beskytte tredjemands rettigheder og friheder.

Dette gælder dog ikke, hvis sådanne hensyn tilsidesættes som følge af behovet for at beskytte den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder.

Et afslag på at nyde de rettigheder, der er omhandlet i bestemmelsen, eller en begrænsning heraf gives skriftligt. Hvis en anmodning ikke efterkommes eller kun i begrænset omfang efterkommes, informerer den registeransvarlige den registrerede om, at han kan klage til den kompetente tilsynsmyndighed, uden at det påvirker klageadgangen til retten eller en eventuel national straffetretssag.

Årsagerne til afslaget eller begrænsningen skal ikke videreformidles til den registrerede, hvis dette skader formålet hermed. I så fald informerer den registeransvarlige den registrerede om, at han kan klage til den kompetente tilsynsmyndighed, uden at det påvirker klageadgangen til retten eller en eventuel national straffetretssag. Hvis den registrerede klager til tilsynsmyndigheden, behandler denne klagen. Under behandlingen af klagen informerer tilsynsmyndigheden kun den registrerede om, hvorvidt oplysningerne er blevet korrekt behandlet, og hvis det ikke er tilfældet, om de nødvendige berigtigelser er blevet foretaget.

Efter artikel 22 skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at der skal træffes passende tekniske foranstaltninger for at sikre, at i de tilfælde, hvor den registeransvarlige berigtiger, blokerer eller sletter personoplysninger efter en anmodning herom, udformes der automatisk en liste over leverandørerne og modtagerne af disse oplysninger. Den registeransvarlige sikrer, at de på listen anførte informeres om ændringerne af personoplysningerne.

Fortrolighed og sikkerhed i forbindelse med databehandlingen

Efter artikel 23 (som svarer til, hvad der følger af persondatadirektivet) må enhver, der udfører arbejde under den registeransvarlige eller registerføreren, herunder registerføreren selv, og som får adgang til personoplysninger, kun behandle disse efter instruks fra den registeransvarlige, bortset fra tilfælde der er fastsat i lovgivningen. Alle personer, der skal arbejde med eller inden for en kompetent myndighed i en medlemsstat, er bundet af strenge fortrolighedsregler.

I artikel 24 (som i vidt omfang svarer til hvad der følger af persondatadirektivet) opstilles der en række krav til behandlingssikkerheden.

Af bestemmelsen fremgår bl.a., at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at den registeransvarlige skal gennemføre hensigtsmæssige tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at beskytte personoplysninger mod uagtsomt eller ulovligt at blive destrueret eller ved et uheld at gå tabt, blive ændret, blive videregivet eller givet adgang til uden bemyndigelse hertil, navnlig når databehandlingen involverer overførsel via et netværk eller rådighedsstillelse af oplysninger ved at give direkte elektronisk adgang, og mod alle andre ulovlige former for databehandling, idet der tages hensyn til navnlig risiciene i forbindelse med behandlingen og arten af de oplysninger, der skal beskyttes.

Disse foranstaltninger skal under hensyn til det aktuelle tekniske niveau og de omkostninger, som er forbundet med deres iværksættelse, tilvejebringe et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau i forhold til de risici, som behandlingen indebærer, og arten af de oplysninger, som skal beskyttes. Foranstaltningerne vurderes som værende nødvendige, hvis den dermed forbundne indsats står i passende forhold til det tilstræbte sikkerhedsniveau.

Med henblik på elektronisk databehandling af oplysninger skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger til at sikre, at uautoriserede personer ikke kan få adgang til de anlæg, der benyttes til behandling af personoplysninger (kontrol med fysisk adgang til anlæggene), at databærerne hverken kan læses, kopieres, ændres eller fjernes af uautoriserede personer (kontrol med databærere), at der ikke kan ske uautoriseret lagring af oplysninger, og at uautoriserede personer hverken kan få kendskab til, ændre eller slette lagrede personoplysninger (kontrol med lagring), at edb-systemerne ikke via datatransmissionsanlæg kan benyttes af uautoriserede personer (brugerkontrol), at personer med bemyndigelse til at anvende et elektronisk databehandlingssystem kun har adgang til de oplysninger, der er omfattet af deres adgangstilladelse (kontrol med dataadgangen), at det er muligt at kontrollere og fastslå, til hvilke organer der er blevet eller kan være blevet videregivet eller stillet personoplysninger til rådighed ved hjælp af datakommunikationsudstyr (kontrol med kommunikationsudstyr), at det er muligt efterfølgende at undersøge og fastslå, hvilke personoplysninger der er indlæst i edb-systemerne, hvornår og af hvem (efterfølgende kontrol med indlæsning), at der ikke er mulighed for ubemyndiget læsning, kopiering, ændring eller sletning af personoplysninger under overførsler af disse eller under transport af databærere

(kontrol ved overførsler og med transport af databærere), at de anvendte systemer i tilfælde af teknisk uheld straks kan genetableres (genopretning), og at systemet fungerer fejlfrit, at indtrufne fejl straks meldes (pålidelighed), og at lagrede oplysninger ikke bliver forkerte som følge af fejlfunktioner i systemet (ægtthed).

Efter artikel 25 (som stort set svarer til persondatadirektivet) skal alle registeransvarlige føre et register med en række informationer vedrørende enhver behandling eller serie af behandlinger, der tjener et enkelt formål eller flere relaterede formål.

Medlemsstaterne skal præcisere, på hvilke betingelser og efter hvilke procedurer de omhandlede oplysninger skal anmeldes til tilsynsmyndigheden.

Efter artikel 26 (som svarer til persondatadirektivet) skal medlemsstaterne præcisere, hvilke behandlinger der kan indebære særlige risici for personers rettigheder og friheder, og sikrer, at disse behandlinger kontrolleres, inden de iværksættes.

Klageadgang, erstatningsansvar og sanktioner

Forslaget indeholder i artikel 27 (om klageadgang), i artikel 28 (om erstatningsansvar) og i artikel 29 (om sanktioner) bestemmelser, der i det væsentlige svarer til den ordning, som er fastsat i persondatadirektivet.

Tilsynsmyndighed og arbejdsgruppe på området

Forslaget indeholder i artikel 30 (om en tilsynsmyndighed) og artikel 31 (om oprettelse af en arbejdsgruppe på området) bestemmelser, som stort set svarer til, hvad der følger af persondatadirektivet.

Afsluttende bestemmelser

Artikel 33 fastsætter, at i forhold, der falder under anvendelsesområdet for EU-traktaten, erstatter rammeafgårelsen artikel 126-130 i Schengen-konventionen.

Artikel 34 foreskriver, at rammeafgårelsen erstatter artikel 23 i konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Endvidere fastsættes det, at alle henvisninger til Europarådets konvention nr. 108 af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger skal læses som en henvisning til rammeafgårelsen.

Artikel 35 og artikel 36 regulerer spørgsmålet om gennemførelse og ikrafttræden.

3. Gældende dansk ret

3.1. Den regulering, som foreslås efter forslaget til rammeafgørelse, afspejles i vidt omfang i persondataloven, jf. lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger som ændret ved lov nr. 280 af 25. april 2001 (der gennemfører persondatadirektivet – direktiv 95/46/EF – i dansk ret)

Dette gælder navnlig med hensyn til de foreslåede bestemmelser vedrørende rammeafgørelsens formål, definitioner og anvendelsesområde (jf. forslagens artikel 1-3), vedrørende almindelige grundlæggende principper for behandling af personoplysninger (jf. især forslagens artikel 4-5), vedrørende fortrolighed og sikkerhed i forbindelse med databehandling (jf. forslagens artikel 23-26), vedrørende klageadgang, erstatningsansvar og sanktioner (jf. forslagens artikel 27-29) og vedrørende tilsynsmyndighed og en arbejdsgruppe på området (jf. forslagens artikel 30-32).

Disse bestemmelser svarer således stort set til, hvad der følger af persondataloven (og det bagvedliggende persondatadirektiv).

I lyset heraf koncentrerer den følgende beskrivelse af gældende dansk ret på området om de dele af rammeafgørelsen, som vedrører lovligheden af behandling af personoplysninger samt registrerede personers rettigheder.

3.2. Persondataloven gælder - ligesom forslaget til rammeafgørelse – for behandling af personoplysninger, som helt eller delvis foretages ved hjælp af elektronisk databehandling, og for ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

Uden for persondatalovens anvendelsesområde, falder bl.a. behandlinger der udføres for politiets eller forsvarrets efterretningstjenester, jf. lovens § 2, stk. 11.

Bestemmelserne i lovens kapitel 8 (om oplysningspligt over for den registrerede) og §§ 35-37 og § 39 (om bl.a. den registreredes indsigelsesret over for behandlinger, om den registreredes ret til berigtigelse, sletning eller blokering af oplysninger, der er urigtige mv. samt ret til underretning af tredjemand, som har modtaget oplysninger, der er berigtiget mv. samt om den registreredes ret til indsigelse mod visse automatiserede afgørelser samt ret til oplysning om beslutningsgrundlaget) finder ikke anvendelse på behandlinger, der foretages for henholdsvis domstolene og politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område. Desuden finder kapitel 9 (om den regi-

streredes indsigtret) heller ikke anvendelse på behandlinger, der foretages for domstolene inden for det strafferetlige område. Der henvises til persondatalovens § 2, stk. 4.

3.3. Persondataloven indeholder i § 5 en række grundlæggende principper for behandling af personoplysninger, herunder regler om indsamling, ajourføring, opbevaring mv.

Reglerne i kapitel 5 giver ikke et selvstændigt retligt grundlag for at foretage en bestemt behandling af personoplysninger. Hjemmel hertil skal søges i de øvrige behandlingsregler i navnlig §§ 6-8, hvorefter der kan ske behandling, herunder videregivelse mv., hvis dette er nødvendigt til en række nærmere angivne formål, herunder bl.a. af hensyn til en offentlig myndigheds varetagelse af sine opgaver på det strafferetlige område. Det bemærkes i den forbindelse, at persondatalovens § 8, stk. 2, indeholder særlige videregivelsesregler vedrørende bl.a. oplysninger om strafbare forhold.

Behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8 adskiller sig på en række punkter fra den mere detaljerede regulering, som foreslås efter forslaget til rammeafgørelse. Der kan bl.a. peges på, at persondataloven ikke indeholder særlige regler om forskellige grader af rigtighed og pålidelighed i forbindelse med databehandlingen eller om, at der klart skal kunne sondres mellem personoplysninger vedrørende forskellige persongrupper (mistænke, dømte, vidner, ofre mv.).

Herudover kan der peges på, at persondatalovens 7 ikke indeholder helt så strenge betingelser for (undtagelsesvist) at behandle særlige kategorier af oplysninger (personoplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund mv.), som de betingelser der foreslås efter artikel 6 i forslaget til rammeafgørelse.

Endelig kan det nævnes, at persondataloven ikke – på samme måde som forslaget til rammeafgørelse – indeholder særlige og detaljerede bestemmelser om videregivelse og stillen til rådighed af personoplysninger til andre medlemsstaters kompetente myndigheder (se forslagets artikel 8-10) eller om yderligere behandling, navnlig yderligere videregivelse og overførsel af oplysninger, der er modtaget fra eller stillet til rådighed af andre medlemsstaters kompetente myndigheder (se hertil forslagets artikel 11-18).

Hvad særligt angår spørgsmålet om overførsel af oplysninger til kompetente myndigheder i tredjelande eller til internationale organer bemærkes dog, at persondataloven i § 27 indeholder særlige regler om overførsel af oplysninger til tredjelande. Disse regler er imidlertid ikke enslydende med og synes ikke så restriktive som reglerne i forslaget til rammeafgørelse (se hertil artikel 15).

3.4. Som tidligere nævnt følger det af persondatalovens § 2, stk. 4, at en række af lovens bestemmelser om den registreredes rettigheder ikke finder anvendelse på behandlinger, der foreta-

ges for henholdsvis domstolene og politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område.

Det drejer sig for det første om bestemmelserne i persondatalovens kapitel 8 (§§ 28-30) om oplysningspligt over for den registrerede.

For det andet er der gjort fravigelse fra bestemmelserne i persondatalovens kapitel 9 (§§ 31-34) om den registreredes indsigt, for så vidt angår behandling af personoplysninger, der foretages for domstolene inden for det strafferetlige område.

Reglerne i kapital 9 gælder således alene med hensyn til behandlinger, der foretages for politi og anklagemyndighed (og særmyndigheder mv.) inden for det strafferetlige område.

Efter persondatalovens § 31, stk. 1, har en registreret person – efter begæring – ret til indsigt i en række oplysninger om vedkommende selv (egenaces). Dette gælder dog bl.a. ikke, hvis den registreredes interesse i at få kendskab til oplysningerne findes at burde vige for afgørende hensyn til private eller offentlige interesser, herunder bl.a. den offentlige sikkerhed eller forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning i straffesager, eller hvis der i øvrigt er grundlag for at gøre undtagelser fra indsigt efter reglerne i offentlighedslovens § 2 samt §§ 7-11 og § 14. Der henvises til persondatalovens § 32, stk. 1 og 2.

Herudover følger det af lovens § 32, stk. 5, at justitsministeren under visse betingelser kan træffe bestemmelse om, at der generelt gøres undtagelse fra retten til indsigt i oplysninger, der behandles af offentlige myndigheder på det strafferetlige område, for så vidt bestemmelsen i § 32, stk. 1, jf. herved § 30, må antages at medføre, at begæringer om ret til indsigt i almindelighed må afslås. Med hjemmel i denne bestemmelse er der fastsat nærmere regler om egenaces i bekendtgørelse nr. 218 af 27. marts 2001 om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister.

Reglerne om egenaces i persondataloven synes ikke så vidtgående som de modsvarende regler i forslaget til rammeafgørelse. Der kan bl.a. peges på, at den registrerede efter forslaget til rammeafgørelse skal oplyses om retsgrundlaget for databehandlingen, ligesom grundene til at nægte den registrerede indsigt er mere begrænsede end efter persondataloven.

Endelig kan det - for det tredje – nævnes, at kun visse af bestemmelserne i persondatalovens kapitel 10 finder anvendelse på behandlinger, der foretages for henholdsvis domstolene og politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område.

Det drejer sig bl.a. om bestemmelserne i lovens § 37 om den registreredes ret til berigtigelse, sletning eller blokering af oplysninger, der er urigtige mv. samt ret til underretning af tredje- mand, som har modtaget oplysninger, der er berigtiget mv.

3.5. Persondataloven indeholder i kapitel 11 (§§ 41-42) regler om den fysiske behandlingssikkerhed og i kapitel 12 (§§ 43-47) regler om anmeldelse af behandlinger, der foretages for den offentlige forvaltning til tilsynsmyndigheden.

Supplerende administrative bestemmelser om sikkerhedsforanstaltninger til beskyttelse af personoplysninger, som behandles for den offentlige forvaltning, er fastsat i bekendtgørelse nr. 528 af 15. juni 2000.

Bestemmelser om klageadgang, erstatningsansvar og sanktioner er fastsat i persondatalovens kapitel 18 (§§ 69-71).

Hvad angår reglerne om Datatilsynets organisation og funktioner henvises der til persondatalovens kapitel 16 (§§ 55-66).

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

4.1. Lovgivningsmæssige konsekvenser

Forslaget til rammeafgørelse om databeskyttelse vil i den nuværende udformning have lovgivningsmæssige konsekvenser, navnlig med hensyn til de foreslåede bestemmelser om, hvornår der kan ske behandling af personoplysninger samt om den registreredes rettigheder.

4.2. Statsfinansielle konsekvenser

Kommissionen har i den ledsagende begrundelse for forslaget anført, at gennemførelse af den foreslåede rammeafgørelse kun vil medføre få supplerende administrative udgifter, der skal dækkes over EU's budget, til møder og sekretæropgaver for udvalget og det rådgivende organ, der forventes nedsat til forslagets artikel 16 og 31.

For så vidt angår de danske myndigheder, som løser opgaver inden for rammeafgørelsens område, vurderes det umiddelbart, at forslaget ikke vil medføre statsfinansielle konsekvenser af betydning. Dog vil de foreslåede krav til fysisk behandlingssikkerhed (se især forslagets artikel 10 og 24) muligvis kunne føre til visse forøgede udgifter til udvikling af tekniske foranstaltninger. Det er imidlertid på nuværende tidspunkt, hvor høring over forslaget ikke er gennemført, ikke muligt at tage nærmere stilling hertil.

5. Høring

Forslaget er sendt i høring hos følgende myndigheder, organisationer mv.:

Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Aalborg, Præsidenten for Retten i Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigspolitechefen, Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politidirektøren i København, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Datatilsynet, Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Told- og Skatteforbund, Institut for Menneskerettigheder og Landsforeningen af beskikkede advokater.

6. Nærhedsprincippet

I begrundelsen for forslaget har Kommissionen anført følgende med hensyn til, hvorfor nærhedsprincippet er overholdt:

”Denne rammeafgørelse vedrører situationer, der er hyppigt forekommende i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne, navnlig i forbindelse med udvekslingen af oplysninger for at sikre og fremme effektive og retlige foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, navnlig grov kriminalitet og terrorisme, i alle medlemsstater. Nationale, bilaterale eller multilaterale løsninger kan være nyttige for de enkelte medlemsstater, men de tager ikke hensyn til behovet for at sikre den interne sikkerhed i hele EU. De retshåndhavende myndigheders behov for oplysninger afhænger i vid udstrækning af integrationsgraden mellem landene. Det skønnes, at omfanget af udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne med henblik på retshåndhævelse vil stige, og det er derfor nødvendigt at supplere med sammenhængende regler om databehandling og databeskyttelse. Denne rammeafgørelse respekterer subsidiaritetsprincippet som fastsat i artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, for så vidt som den tager sigte på en gensidig tilnærmelse af medlemsstaternes lov og administrative bestemmelser, hvilket medlemsstaterne ikke kan gøre hensigtsmæssig vis, hvis de handler på egen hånd, men kræver en fælles indsats på EU-plan”

Efter regeringens opfattelse må nærhedsprincippet anses for overholdt, da formålet med forslaget som nævnt er at sikre beskyttelse af personoplysninger på området og dermed skabe grundlag

for, at der i EU kan indføres mere effektive ordninger for informationsudveksling i forbindelse med bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om andre medlemsstaters holdninger til forslaget.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side er man overordnet set positiv over for udviklingen af et EU-instrument, der fastlægger (mindste-)regler om beskyttelse af persondata i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde (søjle 3).

9. Orientering af andre af Folketingets udvalg

Grundnotatet sendes – ud over til Folketingets Europaudvalg – også til Folketingets Retsudvalg.